

7 To 19/2016

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 29. března 2016 stížnost odsouzeného **Vlastimila Pechance**, nar. , proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. prosince 2015 č. j. 6 T 1/2002 – 1253 a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost odsouzeného Vlastimila Pechance **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 12. 2015 sp. zn. 6 T 1/2002 byl podle § 283 písm. d) tr. ř. zamítnut návrh odsouzeného Vlastimila Pechance, nar. , na povolení obnovy řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 10. 2002 č. j. 6 T 1/2002-840 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 2003 sp. zn. 7 To 11/03, neboť nebyly shledány důvody obnovy podle § 278 tr. ř.

Proti tomuto usnesení podal ihned po jeho vyhlášení odsouzený Vlastimil Pechanec stížnost, kterou posléze prostřednictvím svého obhájce písemně odůvodnil.

Stěžovatel poukázal na to, že nalézací soud vážně pochybil, pokud odmítl připustit fakt, že byly splněny podmínky ustanovení § 278 odst. 1 tr. ř. Onen důkaz, který obnovu odůvodňuje, představuje, i když nebylo vyhověno návrhu na provedení důkazů dalších, znalecký posudek Kriministického ústavu Praha ve spojení s revizním posudkem znalce RNDr. Daniela Vaňka. V úvahu je třeba vzít taktéž úřední záznam Městské policie Svitavy ze dne 25. 7. 2001. Předmětem znaleckého zkoumání byl kapesní nůž, který byl pravděpodobně vyhozen z pánských toalet používaných návštěvníky diskotéky na jinak nepřístupný dvůr. Původně ve stěrech z tohoto nože nebyl identifikován biologický materiál v množství, které by umožnilo další zkoumání, pokud jde o přítomnost DNA. Porovnání otisku pachové stopy z nože se srovnávací pachovou stopou odsouzeného dopadlo taktéž s negativním výsledkem. Daktyloskopické stopy sejmuty z nože nebyly. Za těchto okolností nemohl nalézací soud postavit najisto, zda nůž byl či nebyl vražednou zbraní a v tomto směru nečinil žádný závěr. Posudek Kriministického ústavu Praha vypracovaný v řízení o obnově však ukázal, že na čepeli nože ulpěly částice lidské krve se skupinovou vlastností „A“, jež se shoduje s krevní skupinovou vlastností poškozeného. Jediný profil DNA byl zjištěn ve stěru provedeném z vnitřního prostoru nože v blízkosti šroubového spoje, přičemž tento profil není shodný s profilem DNA odsouzeného. Obhajoba má přes závěry Kriministického ústavu Praha za to, že při současném stavu forenzní genetiky a jejího rozvoje nejsou zjištění učiněná tímto ústavem dostatečná. Jestliže soud prvního stupně tvrdí, že není jisto, zda jde skutečně o krev poškozeného, pak je třeba upozornit na kontext nálezu a stav nože. Jeví se tak vysoce pravděpodobným, že tento nůž je onou zbraní, jíž byl veden smrtící úrok proti poškozenému, a naopak

vysoce nepravděpodobným, že by se o vražednou zbraň nejednalo. Samotné zjištění, že na této zbrani nebyla nalezena ani pachová stopa, ani DNA odsouzeného, plně odůvodňuje závěr, aby bylo trestní řízení obnoveno, neboť již tato skutečnost může s přihlédnutím k zásadě in dubio pro reo vést k jinému závěru o vině odsouzeného. Uplatnění této zásady však nebude potřebné, neboť dalším zkoumáním v odvětví forenzní genetiky bude určen i profil DNA osoby, jež byla majitelem tohoto nože a tato osoba bude následně ztotožněna. To platí o to více, že předmětný nůž byl zapůjčen znalci RNDr. Danielu Vaňkovi, kdy lze v horizontu nejvíce několika měsíců očekávat výsledky nutných analýz. Návrh na výslech svědka L byl podán pouze subsidiárně, nicméně i v tomto případě nalézací soud pochybil, neboť je žádoucí, aby se jmenovaný vyjádřil ke svému výroku na městské policii, že „se na diskotéce bijí Cikáni“, který nekoresponduje s jeho pozdější výpovědí. Fakt že nalézací soud zamítl požadavek na zjištění DNA osob, které přichází v úvahu jako pachatelé, a srovnání těchto profilů s jediným získaným profilem DNA z nože vyznívá, že se soud takového výsledku porovnání obává, ačkoli by především on měl usilovat o zjištění skutečného pachatele. Bez seznatelného důvodu nebyly vyžádány do procesního spisu nezařazené části operativního spisu policie, které by mohly vnést do věci jasno minimálně o tom, co bylo obsahem úředních záznamů o podání vysvětlení jednotlivými svědky a ve které fázi vyšetřování tito svědci označili jako pachatele odsouzeného. Ze všech výše uvedených důvodů je závěrem navrhováno, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a sám nově rozhodl tak, že se původní rozsudek zrušuje a povoluje se obnova řízení.

Vrchní soud v Praze z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Na tomto místě je třeba připomenout, stejně jako v napadeném usnesení, že podle § 278 odst. 1 tr. ř. m. j. obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem. Vzhledem k tomu, že v tomto řízení neplatí revizní princip, nezkoumá se správnost výroků původního rozsudku, ale toto řízení je výhradně zaměřeno na to, zda vyšly najevo nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé, které by mohly vést k vydání jiného než původního meritorního rozhodnutí.

Krajskému soudu v Hradci Králové je nutno přisvědčit, že v projednávané věci žádné nové skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly vést ke změně původního pravomocného odsuzujícího rozsudku, v průběhu řízení o obnově najevo nevyšly. Přitom zkoumání, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve odůvodnit

jiné než napadené rozhodnutí, spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností resp. nových důkazů. Jestliže tedy v rámci řízení o obnově přísluší hodnocení důkazů pouze z tohoto hlediska, pak zamítavé rozhodnutí nalézacího soudu není zatíženo žádnou vadou. Na podporu tohoto závěru považuje soud druhého stupně za potřebné zdůraznit stručně následující.

Jedinou skutečností, která prozatím v průběhu řízení o obnově vyšla najevo, je ta, že na zkoumaném noži byly nalezeny stopy krve se skupinovou vlastností „A“ a že jediný zjištěný profil DNA není shodný s profilem DNA odsouzeného. Tato skutečnost však nevede k žádné individuální identifikaci, ve své podstatě nemá žádnou důkazní hodnotu a odsouzeného nijak neexkulpuje. V této souvislosti je třeba ve shodě s odůvodněním napadeného usnesení rovněž zopakovat, že stále, stejně jako v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 2003 sp. zn. 7 To 11/03, platí, že pokud jde o předmětný nůž, nelze vyloučit, že šlo o vražednou zbraň, nelze však vyloučit ani to, že obžalovaný disponoval i dalším nožem. Ostatně i samotná obhajoba uplatňovala v původním řízení argumentaci, že nalezený nůž nelze považovat za nůž, kterým byl útok na poškozeného spáchán (srov. č. I. 748 spisu). Zjištění, že na této zbrani nebyla zjištěna pachová stopa, ostatně stejně jako absence DNA odsouzeného, novou skutečností není. I kdyby se čistě teoreticky a hypoteticky o nůž použitý proti poškozenému jednalo, stopy na něm nyní zjištěné nic konkrétního ve prospěch odsouzeného neprokazují a skutkový stav věci založený zejména na výpovědi více očitých svědků napadení nijak nezpochybňují. Potencionální pravděpodobnosti rovněž nezakládají důvod pro povolení obnovy. V podrobnostech je možno v tomto směru odkázat na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného usnesení, přičemž souhlas je nutno vyslovit i se stanoviskem nalézacího soudu k navrhovanému výslechu svědka L . Do procesního spisu nezařazené části operativního spisu policie jsou de facto interní pomůckou a jakousi zálohovou dokumentací pro vedení trestního řízení, přičemž úřední záznamy o podání vysvětlení jednotlivými svědky byly v průběhu vyšetřování suplovány jejich výpověďmi opatřenými po sdělení obvinění, pouze které byly procesně použitelné jako důkaz.

Jelikož pochybení nebylo shledáno ani v řízení, které napadenému usnesení předcházelo, Vrchní soud v Praze stížnost odsouzeného jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení není řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 29. března 2016

Předseda senátu:
JUDr. Martin Zelenka, v. r.

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Urbánková